

Друга світова пройшла на милицях...
І краса розбуджених зірниць
більше не торкнеться, не ирикрилиться
випечених бомбою зіниць.
Де дуби підносять на долоні
різьблені скульптурні жолуді,
там вітри неголосно:
— По конях!.. —
Вчулося?
Але ж було тоді,
як летіли на гривастих конях,
як лилася кров на первоцвіт...
Болем закипається безсоння,
хоч під миром голубіє світ.
А галява — острів серед моря
у прибої пінявім беріз...
Там, на травах, удовине горе
запеклось росиночками сліз.
І, як сльози, як пекучі сльози,
капають скульптурні жолуді,
і дубки зростають молоді,
тягнуться під зливи і під грози.
А з могили воїн зірко дивиться,
щоб не збили копита колось,
щоб з дубків гінких скрипучі милиці
більше майструвать не довелось.

1965

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.